

בית כנסת קיבוץ גלילות
נוסד 1975 רז"י האזנים ויג"ר 5 ראשלי"צ

כולל רב פעלים "בן איש חי"

בראשות הרח"ג חנן קבלן שליט"א
יוצא לאור ע"י אברכי הכולל הי"ו

מפטירין: "ועמי תלואים"

ברכת הלבנה

סוזק"ל: ליל שישי כל הלילה

נא לשמור על קדושת הגליון!

הַיָּצֵא

הדלקת נרות: 16:16

מוצאי שבת: 17:16

מוצאי שבת ר"ת: 17:49

בואו ונבנה ביחד את בית ישראל!!

שבע שנים. החליפו אחותי לבעלי והיה קשה לי הדבר במאוד, ומסרתי לאחותי כל הסימנין שמסרתי לבעלי, וגמלתי חסד עמה, ולא קינאתי בה ולא הוצאתיה לחרפה". מיד נתגלגלו רחמיו של הקדוש ברוך הוא ואמר: בשבילך, רחל, אני מחזיר את ישראל למקומן."

לא פשוטה טענתה של רחל. האם הוויתור הכביר של רחל על בלעדיותה כאשת יעקב אמור לתת לגיטימציה לכל פשע של בניה? האם הקב"ה אמור להשאיר מעתה ועד עולם מקום לדוע ולרשע, רק בשל מעשיה של רחל?

בית מקדשנו חרב בעווננו - הלא הוא שנאת חינום. השונא - רק לו מקום בעולם. השונא - אחת דינו להידחות לחלוטין. התנהגותה של רחל באה להראות שאפשר לנהוג גם הפוך. בעולמה הרחב של רחל יש מקום גם לאחותה ולא רק בעולמה הכללי היא נותנת לה מקום, אלא גם בביתה הפרטי פנימה היא חיה איתה יום יום תחת קורת גג אחת.

הלא אחר "מטען" שכזה היה אמור לגרום לפיצוץ בלתי נתפס, וכאן אחרי שרחל מוותרת על חייה ואושרה, שזה יותר גרוע מאשר לתרום את הלב שלך בעודך חי, שזה למות אלף פעמים ועדיין לחיות, אחרי כל זה, ליצור ביחד יצירה אחת משותפת יומיומית בבית אחד... רחל אמנו היא זו שהניחה את היסוד המוסרי לגאולה מן החורבן שבא בשנאת חינום היא הניחה את היסודות את הגנים ואת התקווה לעתיד, שבניה עם כל השוני והכאב ילמדו ממנה לחיות יחד בכפיפה אחת, לתת יד אחת, ולהיעשות גוף אחד.

עם אמה שכזו, וגנים שכאלה אומר אלוקים, שאכן שום דבר לא אבוד, גם אם נתמלא בריחוק ושנאה, בטוח בטוח שנדע להתגבר, ולהתגבר זה לא רק לוותר ולהעביר, לא רק לסלוח, שזה לא ממש עוזר, אלא נדע אחרי כל כאב פגיעה שוני או סלידה, נדע להתחבר, לחיות יחד, להיעשות עם אחד, גוף אחד.

וכך היו מברכים חתן שבונה את ביתו "יתן ה' את הכלה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל". לבנין בית צריך יכולת כמו רחל ולאה, לבנינו של עם על אחת כמה וכמה, אז בואו נלמד להתחבר בואו ונהיה כרחל וכלאה אשר בנו שתיהן את בית ישראל, בואו ונבנה איתם ביחד את בית ישראל.

מתחים בין אחים - הם לחם חוקנו לאורכו של כל ספר בראשית. החל מקין והבל, המשך ביצחק וישמעאל, עובר ליעקב ועשיו, וכלה ביוסף ואחיו. כפי הנראה, זהו טבעו של אדם, וזהו דרכו של עולם. כל אחד רוצה הכל בשבילו פעמים שהדבר מגיע עד כדי רצח אצל קין או ניסיון לרצח אצל עשו וישמעאל, ופעמים שהדבר מגיע להיפרדות הדרכים אצל יוסף ואחיו, מקרה אחד, שונה ומיוחד, מזהיר בטוהרו, עלום מטבעו בלתי נתפס ביופיו ובהדרו, הוא סיפורן של רחל ולאה.

7 שנים מלאות, מושג בלתי נתפס בימינו, עובד יעקב בשביל להתחתן! דבר בסיסי ביותר, 7 שנים שלמות (הוא כבר היה מסיים פרופסורה ברפואה בזמן הזה) זה המון המון זמן זה לא נורמלי, אבל בהבנה של יעקב ובאהבה שלו לרחל כנראה שזה שווה, בואו נעבור איתו ואיתה את היום יום, ונחשוב מה המתנה שכזו עושה להם, מה זה גורם למערכת הציפיות שלהם, בואו נחשוב מה עובר לרחל בראש ומה קורה לה בבטן כשהיא רואה את אחותה מוודדת את שמלת הכלה שלה, כלה רגילה לא היתה עומדת בזה, וכאן אחרי שבע שנים של המתנה הרי כולנו יודעים כגודל הציפיה כך גודל האכזבה, וכי יכולים אנו לתאר את תחושתה של נערה הממתנה שבע שנים בכליון עיניים לבחיר לבה, ומוצאת את אחותה עומדת תחת החופה במקומה, תוך שימוש בדרכי תרמית? אפילו האדם הכי חזק מנטאלית אחרי חצי מזה היה מתמוטט מבחינה רגשית ופיזית, והיו צריכים לחפש אותו או בגהה או בבלינסון.

לאחר למעלה מאלף שנים, בשעה שחרבה ירושלים. חז"ל מספרים לנו במדרש, על אבות האומה אשר באו לפני הקב"ה לבקש רחמים על העם. המדרש מספר על אברהם ועל יצחק, על יעקב ועל משה, אשר כל אחד בא בבכייה ובתחנונים לפני הקב"ה. אברהם ויצחק מספרים על מסירותם לשם ה' בהכרזה על שמו, ובמעשה העקידה. יעקב ומשה מספרים על מסירותם לגידולו ולקיומו של העם. ועכשיו הכל נחרב ברגע? אך בקשתם של כל אלו נדחתה על הסף. אין בכל זכויותיהם בכדי לכפר על חטאו של העם ולהביא לגאולתו...

ואז ממשיך המדרש: "באותה שעה קפצה רחל אמנו לפני הקב"ה, ואמרה: ריבוננו של עולם! גלוי וידוע לפניך שיעקב עבדך אהבני אהבה יתירה, ועבד בשבילי לאבא

"ויחלום והנה סולם מוצב ארצה": ע"י החלום אפשר להכיר את האדם, שאין אדם חולם אלא מהרהורי ליבו. יעקב רואה בחלומו סולם "וראשו מגיע השמימה" "והנה ה' נצב עליו". ואילו פרעה רואה בחלומו "שבע פרות..." (ר' מאיר מפרימישקין)

"וייקץ יעקב משנתו": בנביא (יחזקאל פרק י' פסוק י"ד) נאמר על מעשה המרכבה: "ארבעה פנים לאחד פני האחד פני הכרוב ופני השני פני אדם והשלישי פני אריה והרביעי פני נשר".

אותה דמות אדם החקוקה שם, היא דמותו של יעקב אבינו וכפי שמובא במדרש (בראשית רבה פרשה ס"ח) על הפסוק "והנה מלאכי אלוקים עולים ויורדים בו", שבשעה שהיו המלאכים עולים למעלה היו רואים אוקונין שלו, וכאשר היו יורדים למטה היו רואים את אותה דמות, מיד אמרו: "ישראל אשר בך אתפאר, אתה הוא שאיקונין שלך חקוקה למעלה!" נמצא אם כן שהמלאכים הם אלו שגילו ליעקב עכשיו שדמות דיקנו חקוקה על כסא בכבוד.

ולפי זה יש שביארו את הפסוק באופן נפלא: "וייקץ יעקב משנתו", כאשר יעקב הקיץ משנתו מיד אמר: "אכן" ראשי תיבות: "אריה, כרוב, נשר" "יש ה' במקום הזה" ואת זה ידעתי, אולם ו"אנכי" ראשי תיבות: "אריה, נשר, כרוב, יעקב" "לא ידעתי", אלא דבר זה נודע לי רק כעת מאת המלאכים!

"ויאמר לבן טוב תתי אתה לך מתתי אתה לאיש

אחר שבה עמדי": היתכן שלבן הרשע יאמר ליעקב שטוב לי לתת את בתי לך לאשה מאשר לאיש אחר, והלא שום רשע לא יסכים לתת את בתו לאדם שומר תורה ומצוות, ומדוע אם כן במקרה זה לבן מעדיף שיעקב ישא את בתו לאשה ולא עשו הרשע? אלא הביאור הוא שכל זאת אמר לבן מתוך רשעות, וחשב הלא בתי צדקת, ואפילו אם היא תינשא לרשע, תהפוך אותו לצדיק, ואם כן עדיף שתתחתן עם יעקב, שהוא ממילא צדיק, ובכך ירווח לי שיהיה פחות צדיק בעולם. (מהר"ם שיק)

"ועתה הלוך הלכת כי נכסוף נכספת לבית אביך

למה גנבת את אלוקי": בשלמא עצם הנסיעה הביתה - מובנת, כי נכסוף נכספת לבית אביך, אבל למה גנבת את אלוקי?... חטפת את התפילה. אם מתגעגעים הביתה כבר מותר לחטוף מהר את התפילה?!

כמו כן מסופר, שפעם ראה רבינו אדם אחד אומר וידוי ודופק על לבו באגרופו: "אשמונו בגדנו גזלנו" כשהוא אומר את הדברים בחפז, כמי שלא שת לבו אל מוצא פיו. ניגש אליו ואמר לו: "מה אתה דופק? אף אחד לא נמצא שם..." (ספרא דמלכא - מאת מהר"ץ גנץ)

"נתן אלקים שכרי": החפץ חיים זצ"ל הסביר על פי משל. בעל בית חרושת העסיק פועלים רבים. פעם אחת עמד אותו אדם להשיא את בתו. חשב העשיר בלבד: כיצד אנהג, חייב אני להזמין לחתונת בתי את כל הפועלים, אולם אין זה נאה שהם ישבו יחד עם כל המוזמנים החשובים, ידידי ומכרי. הוא חשב ולבסוף טיכס עצה מה לעשות.

יום לפני החתונה, הוא ערך בביתו שולחנות כיד המלך והזמין את כל הפועלים לסעודה. בהזמנתו הוא אמר להם, בואו ושמחו בחתונת בתי. עבר שכנו וראה את השמחה הנערכת בבית ואת כל הפועלים מסובים ליד שולחנות ערוכים, התפלא ואמר, וכי הפועלים חשובים בעיניו יותר מכל מכריו, עד שהוא עורך עבורם סעודה מיוחדת. ועוד, שהוא מקדים את השמחה שהוא עורך לפועלים לשמחת שאר המוזמנים, ולא ידע אותו שכן, כי לא מפאת חשיבותם של הפועלים הם יושבים עתה בסעודה, אלא דוקא מפני שאין העשיר מעוניין שהם יהיו בחתונת בתו יחד עם כל המוכבדים, ולכן הוא מקדים אותם ושמח עמם בנפרד.

הנמשל הוא את אשר רואות עינינו שרשעים רבים דרכם צלחה והם מתענגים בעולם הזה בעושר וכבוד. מי שרואה זאת עלול להתפלא ולשאול, מדוע דרך רשעים צלחה, למראה עיניים נראה כאילו מעדיפים אותם על פני צדיקים ושומרי התורה והמצוות אולם האמת שונה לחלוטין, מקדימים אותם ונותנים להם את שכרם כאן בעולם הזה כדי לטורדם מהעולם הבא.

הקדמה זו אינה מפני כבודם, מעלתם או ערכם הרב. ההקדמה נובעת מכך שבשמים לא מעוניינים שהם ישבו בסעודה אחת, בסעודה הגדולה והאמיתית שתתקיים לעתיד לבוא יחד עם שלומי אמוני ישראל.

"ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו": מבאר רש"י: האבנים התחילו מריבות זו עם זו, זאת אומרת עלי יניח צדיק את ראשו, וזאת אומרת עלי יניח צדיק, מיד עשאן הקב"ה אבן אחת, שנאמר (בפסוק י"ח) "ויקח את האבן" אשר שם מראשותיו. ונשאלת השאלה: סוף סוף מה הועיל הקב"ה בתקנתו? הרי ראשו של יעקב לא היה מונח ממש על כל האבן, אלא רק בקצה מסוים, ושוב יש מקום למריבה בין חלקי האבן? מתרץ האמרי אמת זי"ע: כשיש אחדות אין קנאה ואין שנאה, כשכולם מאוחדים כאחד ממילא לא כואב לאף אחד מה יש לו ומה אין לו...

מסופר על שני בעלי בתים בעיר סלונים שהיה להם סכסוך מסוים והגיעו להתדיין לפני רב העיר הגאון רבי אייזל חריץ זי"ע שהיה ידוע בחריפותו. נמשך הדין תורה ימים וחודשים רבים ודבר לא זו ממקומו. שני בעלי הדין היו תקיפים ועקשנים, ולא ניתן להגיע לעמק השווה, לפשרה כלשהי.

נפנה הרב ואמר: על "ויקח מאבני המקום" מפרש רש"י שהאבנים רבו זו עם זו, וכל אחת דרשה: עלי יניח צדיק את ראשו, לפיכך עשה ה' מכל האבנים אבן אחת. והרי לכאורה קשה הדבר, הלא היה לו למצוא עצה אחרת לפשר ביניהם, מלעשות נס גדול כזה, למשל שיספק יעקב את רצון כולם וישן מעט מהלילה על אבן זו, ולאחר מכן על אבן אחרת... או שישים על אבן אחת את ראשו, על השניה את ידיו, וכך יניח על כולם. אלא מסתבר אמר הרב שקשה ביותר להתדיין עם אבנים! ובין אבנים לא תיתכן שום פשרה!...

"לחם לאכול ובגד ללבוש": יש לדייק בפסוק למאי הוא הלחם אם לא בשביל לאכול ולמאי הבגד אם לא כדי ללבוש, אלא יעקב אבינו שהלך לבית לבן התפלל אל הקב"ה שיזמן לו כזה לחם שיוכל לאכול היינו מאכלים כשרים, ובגד שיוכל ללבוש ללא חשש שעטנו.

"ויאמר לבן ליעקב הנה הגל הזה והנה המצבה אשר

יריתי ביני ובינך": בספר "טעמא דקרא" מביא הגר"ח קנייבסקי בשם אביו הסטייפלער זצ"ל, שכאן רצה הכתוב להראות את עוצם שקריו של לבן, שהרי הכתוב מספר שיעקב לקח אבן, כמו שאמר לבניו לאסוף אבנים עד שעשו גל אבנים, והנה בתוך כדי דיבור בא לבן ואומר "הגל הזה... אשר יריתי" והרי הוא לא נגע בכל האבנים. (טעמא דקרא)

"וירא ה' כי שנואה לאה ויפתח את רחמה": במדרש תנחומא: "ראה כי שנואין מעשי עשיו בפניה". יש להבין מדוע דוקא בזכות הזאת זכתה להיפקד?

הגמרא אומרת שהיו אמותינו עקרות, כיון שהקב"ה מתאוה לתפילתן של צדיקים. והנה כאן מצאנו שהיו עיני לאה רכות, וברש"י שבכתה הרבה מחמת שחששה שתנשא לעשיו, וזה מה שכתב המדרש, שהקב"ה ראה שלא כה בין כה וכה התפללה הרבה מחמת ששנואין מעשי עשיו בעיניה, לכן נפקדה מיד. (ק' לז).

"ותהר ותלד בן ותאמר אסף אלקים את חרפתי":

כתב רש"י: "חרפתי וכו' ואגדה כל זמן שאין לאשה בן אין לה במי לתלות סרחונה משיש לה בן תולה בו מי שבר כלי זה בנך מי אכל תאנים אלו בנך" עכ"ל.

והדברים מפליאים, וכי זהו מעלת הבן אצל רחל אמנו, שמזכירים דברים קטנים של מה בכך בכבוד, לעומת אושר הגדול של אם הבנים שמחה שמעמידה שבט בישראל ואם עקרה שנפתח רחמה וזכתה לזרע של קיימא ובן ליעקב אבינו,

כמה תמוה שתזכיר דבר כזה כלל? ופירש הגרא"ל חסמן ז"ל שכשאדם איבד כובעו וחבירו רץ אחריו ומה עוד שנכנס למים להציל לו את כובעו, הרי מודה לו מאד, ומכיר לו טובה על כך. ואם הוא עצמו היה בסכנה, ונפל לים, ובא חבירו והצילו, וגם הציל לו את כובעו, מטבע האדם שמרוב שבח והודיה על הצלת חייו לא נחשב בעיניו כלום מה שהציל לו גם את כובעו, אמנם, ממידת האמת והכרת הטובה, ראוי לו להודות על כל דבר ודבר בפני עצמו, כי הרי גם זה טובה היא, וכי בגלל שעשה עמו עוד דברים גדולים יותר בטלה חובתו לגבי דבר הקטן?

ועל דרך זה הזכירה רחל אמנו, שלא תשכח לעולם להכיר טובה גם על דבר קטן כזה של אסף אלקים את חרפתי, הרי פשיטא שכל ליבה מלא שמחה ושבח והודיה על זרע ברכ' ה', על עבד ה' בן יעקב משבטי י-ה, ומתוך גדלותה הזכירה גם ענין קטן שאין האדם משים על לב, עכ"ל. (ברכת אברהם)

"ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש": הרב שמשון פינקוס זצ"ל היה אומר: אדם בא למכולת וקונה שם חלב ולחם, מה יותר פשוט מזה? עליו להרגיש שמשמים שלחו לו את הלחם והחלב במיוחד בשבילו, גם כשיש שם כמויות בשביל עוד אנשים, וזו האמת, ומתי אדם חש את זה כשמגיע לחנות, רגע לפני הסגירה ומוצא שנשאר בדיוק לחם או חלב אחרון...

מאנשי ירושלים של מעלה היה רב זלמן בריזל ז"ל באחד הימים פגש בו איש אחד ושם לב שר' זלמן קורן כולו מאושר, סנט בו אותו איש ואמר: ר' זלמן לפי המצב רוח שלך זה נראה שאתה כאילו הבעל הבית פה בעיר והכל שלך...

ענה לו ר' זלמן בחיוך: נכון, הבה ותראה, יש לי פה מכולת ובכל זמן שאני צריך משהו אני הולך לשם ומה שאני מבקש נותנים לי בכמה שקלים, וכאן יש לי מוניות מתי שאני צריך לנסוע אני רק מסמן לו לנהג והוא עוצר ולוקח אותי בכמה שקלים, ושם יש לי בנק בשעה שאני נצרך לכסף אני נותן הוראה לפקיד ותכף ממלא מבוקשי, לי אין פנאי לנהל הכל והקב"ה זימן לי שהרבה אנשים לקחו על עצמם לדאוג לי... בכזו אמונה פשוטה חי. וזו האמת! אדם מסובב בטובות אין סוף ולא מרגיש רק עסוק בלחשוב מה חסר לו.

אחת הנכדות של הגאון רבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל בהיותה ילדה בבית הספר, במסגרת שיעור מלאכה בקרמיקה, רצתה להכין שלט עליו יהיה כתוב "משפחת ליפקוביץ", כדי לתלות על דלת ביתם של הסבא והסבתא. רבי מיכל יהודה לא הסכים ונימוקו עמו: הרי לאחר שיתלה על הדלת שלט יפה יראו צורך גם לצבוע את הדלת שיהיה לה מראה תואם ויפה, לאחר שיצבעו את הדלת יאמרו הנה דלת יפה הרי גם צריכים לייפות את הקיר בבית מול הדלת וכן הלאה. שלט קטן זה יכול לגרום אחריו דברי מותרות בעולם הזה. פעם הביא אחד הנכדים מזרזר חדש עבור הסבא. רבי מיכל יהודה חרד חרדה גדולה, "מזרזר חדש" מושג של עולם הזה. המזרזר לא ראה את פני הבית.

"וישב לבן למקומו ויעקב הלך לדרכו": אומר המשך חכמה: מי שנמצא בקרבת איש קדוש ראוי שיתבשר ממעשיו וחכמתו כמו שכתוב "הולך את חכמים יחכם", אבל אצל לבן לא היה כן, ומרגע שעזב אותו יעקב, שב לבן למקומו הראשון, אותו רוע המידות ואותה אהבת ממון, ויעקב הלך לדרכו המשיך באותו דרך עליה, בכל מקום וזמן הצדיק מוסיף להתעלות ולהתגדל במעלותיו, עכ"ל.

וצריך להבין למה באמת לא הושפע לבן מגדלותיו של יעקב? התשובה היא במקום שישמח לבן על הזכות הגדולה שנפלה בחלקו לשמש את בחיר האבות הקדושים ולהיכנס ולקבל מרותו של יעקב, לבן חי בהרגשה שעושה טובה ליעקב שנותן לו לחיות איתו, ועוד היה מלא טענות כריזמון על יעקב שהוא כאילו גונב ומרמה אותו וכו', וכו', אם כן לא פלא שלא זכה להתבשר מאותו צדיק שהיה עמו כל כך הרבה שנים.

"ויפגע במקום": ללמדך שקפצה לו הארץ (רש"י). יעקב אבינו זכה לקפיצת הדרך בלכתו לישא אשה, ואף אליעזר זכה בקפיצת הדרך בלכתו לקחת אשה ליצחק.

ודבר זה יש בו רמז לדורות, כי יהודים בגלות, אף אם לא תהא מזומנת להם בדרך הטבע נדוניה וגם פרנסה לאחר החתונה, אל יעכבו חלילה את נישואי בניהם ובנותיהם, כי אם יעשו מעשה ויבטחו בה' יתברך, ואפילו בדרך נס, תקפוץ להם הארץ. (בכורי אביב)

"ויחבק לו וינשק לו": כאשר יעקב הלך לדרכו ולבן שב למקומו, כתוב "וינשק לבניו ולבנותיו" - ולא ליעקב, לפי שכאשר בא יעקב אל לבן חשב לבן בלבו שיש לו אבנים טובות ומרגליות מוותרות בפיו, כמו שמביא רש"י בשם המדרש, ולכן נשק לו, אבל כאשר הלך יעקב ממנו, ידע כבר שאין לו, ועל כן לא ראה כל תועלת לנשקו... (הפני חיים)

"ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו": ברש"י: "התחילו מריבות זו עם זו וכו' מיד עשאו הקב"ה אבן אחת" וכו'. יש לדקדק: אם כבר נעשה נס וכל האבנים נעשו לאבן אחת, מדוע לא נעשה נס יותר גדול שיהפכו לדבר רך שיהיה יותר נוח. אלא מכי וון שהנס נעשה על ידי שהאבנים רבו, לא רצה הקב"ה שיהפך לדבר נוח, כדי ללמדנו שממריבה לא יכול לצאת דבר נוח. (הגר"א)

"למה גנבת את אלוהי": בספר "אילת השחר" כתוב: כמה שטות יש בדברים אלו - שהרי אם זה "אלוה" איך שייך לגנובו?

'הזורעים בדמעה ברירה יקצורו': בפרשת השבוע נקרא אי"ה: "ויאמר יעקב לאחיו, ליקטו אבנים". ופירש רש"י במקום: "הם בניו, שהיו לו אחים. ניגשים אליו לצרה ולמלחמה". גאון עוזנו ותפארתנו רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל ה"בן איש חי", עמד על כך, שבתחילה לקח יעקב אבן והרימה מצבה, ולאחר מכן הורה לבניו ללקט אבנים, לצרפן לאבן הגדולה שהקים ולכונן גל אבנים. מה הרמז בכך, ומה ביקש ללמדנו. ומדוע ציינה זאת התורה לדורות, איזה לקח ביקשה שנפיק?

עונה על כך רבינו ה"בן איש חי", שעם ישראל נקראו אבן, שנאמר: "משם רועה אבן ישראל". ומדוע נקראו אבן? מכיוון שלאבן יש תכונה שהיא יכולה להיות למטה ולהפוך למדרס כף רגל, אך מאידך יכולה היא להיות מעלה מעלה, כשיבנו אותה בקצה המגדל... וזה מה שרמז יעקב לבניו.

אך, מובא בספרים רמז נוסף. המילה "אבן" נוטריקון: אב ובן. יעקב אבינו הציב את האבן הגדולה, העמיד י"ב שבטי יה עדות לישראל להודות לשם ה'. ואז הורה לבניו: המשיכו בדרכי, "ליקטו אבנים". הקימו משפחות של עובדי ה', שיהיו חוליות בשרשרת הזהב, במורשת העוברת מאב לבניו ומסב לנכדיו ולנניו.

וכל אב המחנך בניו לתורה ולמורשת אבות, לוקט בכך אבן ומצרפה לאבן היסוד, אבן הפינה של יעקב אבינו! ואז, כשעומד הוא בתפילה ומבקש להיוושע בזכות האבות - יתערבו האבות הקדושים וימליצו עבורו לטובה, כי הורים אלו ממשיכים מורשתם!

בואו נמשיך יחד את שושלת הזהב של אבותינו הקדושים, ונחנך את ילדינו לתורה ולמצוות, אמנם הדבר לא קל ובפרט בדורנו, אך "הזורעים בדמעה" - מי שמשקיע בחינוך ילדיו ועומד על המשמר, אזי - "ברירה יקצורו"! (הרב מנשה מוסאי שליט"א)

"הפעם אודה את ה'": למה כל כך קשה להודות, להכיר טובה? בספר "מי זהב" מביא דבר עמוק: רואים אנשים שאוהבים כלב, חתול, האם באמת הם אוהבים אותם? לא ולא! אלא את עצמם הם אוהבים, כל כך השקיעו בכלב בחתול את חייהם, מחשבתם דאגתם, עד שחלקיקים מעצמם משוקעים בכלב או בכל מוטב אחר, ממילא את עצמם מרגישים בו ומכאן נובעת אהבתם לכלב.

כשאדם מיטיב עם זולתו, טבוע בחבירו מה שהיטיב עמו, ודבר זה יוצר איזו שהיא בעלות על חבירו, וזה קשה לאדם לסבול שמישהו בעלים עליו, כמו ששומעים ילד מתמרד אומר למבוגר אתה לא אבא שלי, ומזה נובע הקושי שיש לבני האדם להודות ולהכיר טובה למי שהיטיב עמו, כי התוצאה מההודאה היא, שמודה שיש לשני איזה בעלות עליו, ולכן אדם מסוגל לכפור בטובותיו של הקב"ה אליו כדי להסיר כל עול כלפי חובותיו אל הקב"ה המיטיב עמו.

בארה"ב התקיים בשנים האחרונות כינוס רפואי גדול בעקבות תופעה חמורה שאנשים קמים ממיטתם בבוקר ומתעלפים, תוצאות המחקר הורו על כך שהדבר נובע מכך שמיד בקימה מן השינה הם קופצים מהמיטה.

אצלנו הישראלים אין זה מצוי, אבל אצל האמריקאים הרי טבועה בדם הסיסמא זמן שווה כסף... וכיון שבשינה הדם יורד לרגלים ומהרגע שהאדם מתעורר ועד שהדם עולה לראש לוקח שתיים עשרה שניות, ולכן אדם צריך לשכב 12 שניות שישבו הדם למוח, ואם קופץ קודם זה גורם לעילפון.

והנה אנחנו בני העם היהודי קיבלנו ציווי מהבורא יתברך שמיד כאשר אנחנו מתעוררים נאמר "מודה אני לפניך מלך חי וקיים שהחזרת בי נשמת בי בחמלה, רבה אמונתך" לומר נוסח הודאה זה לוקח שתיים עשרה שניות כמניין המילים, רואים מזה שההודאה לה' היא עצמה חכמה נפלאה המונעת חוליים.

"עתה הפעם ילוה אישי אלי כי ילדתי לו שלושה בנים" בספר חזקוני (אחד מגדולי הראשונים ממפרשי התורה) מובא פירוש מעניין על הפסוק הזה. אשה שיש לה תינוק אחד, הריה נושאת אותו בידה, יש לה שני תינוקות, הריה נושאת את האחד בימינה ואת השני בשמאלה. ואילו כשמתווסף לה תינוק שלישי הריה אובדת עצות ובעלה מוכרח לבוא לעזרתה... זהו שאמרה לאה "עתה הפעם ילוה אישי אלי" יהיה מוכרח לעזור לי "כי ילדתי לו שלושה בנים" וכבר לא אוכל להסתדר איתם בלעדי... (הגר"א)

"ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה": יש שהוא הולך אצל זיווג ויש שזיווגו בא אצלו, יצחק בא זיווגו אצלו שנאמר (כד, סג) 'ויצא יצחק... והנה גמלים באים', יעקב הלך אצל זיווגו שנאמר 'ויצא יעקב' (מדרש).

יעקב אבינו יוצא מבאר שבע לחרן כדי למצוא אשה. אביו יצחק, לעומת זאת, לא היה צריך ללכת, הביאו את האשה אליו, ללמדנו - כי הכל נעשה בהשגחה פרטית, ומציאת הזיווג אצל כל אדם היא לפי מה שנגזר עליו מן השמים, ומה! אשה לאיש! וכל מה שיעשה לא יועיל לשנות גזרתו יתברך.

לשלמה המלך הייתה בת ושמה קציעה, הנערה הייתה יפת תואר חכמה וטובת לב. רצה אביה לדעת מי יהיה החתן שלה וקרא לכהן הגדול בכדי לברר את גורלה. הכהן שאל באורים ותומים והשיב, כי בחור עני וללא שום תואר יהיה בעלה. לשמע הדברים החליט המלך למנוע את נישואי בתו לאותו בחור...

לאחר שבועיים, הובילו העבדים את הבת למגדל אשר היה על אי בודד. הסולמות הורחקו מהמגדל והיא נותרה לבדה. לאחר מכן קרא המלך לנשר גדול וחזק וציווה עליו לקחת בכל יום ממטבח המלך אוכל ולהביא לבתו שבראש המגדל את ארוחותיה.

באותם ימים חי בעיר עכו איש עני "אביים" שמו ולבנו אשר נולד קרא ראובן. הילד גדל והיה ליפה תואר נבון ומוכשר, אך בשל המצב הכלכלי הקשה, הנער נאלץ להיפרד מהוריו, ויצא לחפש את מזלו. כל היום הלך ללא אוכל ומשקה, רעב ועייף היה לעת ערב, ופחד נפל עליו. התחנן לה' שימצא עבורו איזה מסתור וה' זימן לו נבילת שור מונחת על הארץ. נכנס הנער לתוך בטנו הפתוחה של נבלת השור ונרדם.

בשנתו לא חש בנשר גדול שנעץ ציפורניו בנבלת השור והרים אותה יחד עם הישן בתוכה ונשא אל ראש המגדל שבו הייתה בת המלך. לאחר ששבע הנשר מבשר השור עף לדרכו והנער נשאר על המגדל בתוך השור...

בבוקר, בתו של שלמה המלך מצאה את הנער ישן. העירה אותו, ושאלה אותו כיצד הגיע אליה, אבל הוא לא ידע לספר לה... הזמינה הנערה את הנער להישאר איתה. כשהגיע הנשר להביא לה את הארוחה כמידי יום, ראה שנמצא עמה אדם נוסף, ומעתה והלאה היה מביא שתי ארוחות בכל פעם, והשביע אותם.

עברו ימים, ושני הצעירים מצאו חן אחד בעיני השניה והבינו כי מאת ה' יצא הדבר והסכימה להינשא לבחור. בדם שיצא מאצבעו הדקורה טבל נוצה וכתב לה כתובה.

חיו בני הזוג בשלוה ונולד להם בנם הבכור ושמו "זכור". הנשר הבחין בילד ומעתה הביא שלושה ארוחותן בכל יום אל המגדל. עברו שנים ובינתיים שלמה המלך התגעגע לביתו, והשתוקק מאוד לראותה. שאל את הנשר על שלומה (שהרי היה בקי בשפת החיות),

והנשר השיב כי שלום לה ולבעלה ולבנה הקטן ולא חסר להם דבר... המלך שמע שנישאה בתו, סירב להאמין למשמע אוזניו והחליט לצאת עם עבדיו אל עבר האי.

כשהגיע המלך ראה את בתו ואת משפחתה ונפלו בבכי והתרגשות אחד על צוארו של השניה... "כיצד הגיע הבחור לכאן?" שאל בתו, והבת השיבה כי ציפור ענקית הובילה אותו למגדל עטוף בתוך נבלת שור...

יחד עם בתו חתנו ונכדו ירד מהמגדל והפליג איתם ועבדיו חזרה למקום ממנו בא. המלך ציווה לערוך סעודת הודיה משתה לעמו ולכולם סיפר את שנעשה במגדל.

עתה נוכחתי פעם נוספת אמר המלך כי אין אדם יכול להימלט מגזירת הקב"ה. שלחתי את בתי למקום שומם שרגל אדם לא דרכה בו והנחתי אותה במקום גבוה כדי שאף אחד לא יוכל להגיע אליו, ובכל זאת לא הצלחתי לחלץ אותה מגורלה אשר ה' גזר עליה. יהי שם ה' מבורך! (הסיפור ע"פ כתב יד ג' של מדרש תנחומא, במבוא למהדורת בובר, וילנה תרמ"ה).

"טרפה לא הבאתי.. גנובתי יום וגנובתי לילה" "זה לי עשרים שנה וגו' ותחלף משכורתי עשרת מונים":

ידוע הדבר מהפסוקים שלבן הארמי היה רמאי ורימה את יעקב כמה וכמה פעמים. מסופר על האלשיך הקדוש שבפרשה זו דרש בבית הכנסת על כל הרמאויות של לבן והתחיל מספר ומרחיב כי ה' הטובה עליו, ובדרשה ישב האר"י ובאמצע צחק לעצמו.. בסוף הדרשה שאלוהו תלמידיו מדוע צחק?

ענה להם מתחילת הדרשה לבן עומד ליד הפתח ומאזין לדרשה וכל רמאות שסיפר - הרב היה מהנהן בראשו וכשסיפר הרב הדבר ההוא אמר לבן - "יאללה איך לא חשבתי על זה" - לכן צחקתי.

אנו רואים כאן אדם שכל החיים שלו זה קומבינה אחת גדולה כל היום מחפש איך לרמות וכל הלילה איך לגנוב, פתאום הוא משחק אותה חוזר בתשובה, בא לדרשה של האלשיך, עומד בפתח שלא יכירו אותו ובעצם עובד על כולם, רק בא לשמוע איך היה אפשר עוד לרמות ולקמבן וכששומע עוד איזו עקיצה יפה מתעצב אל ליבו ואומר "יאללה הייתי עושה עוד איזה עוקץ קטן".

הבנאדם מות, והספיק לעבור בכמה מדורים בגהינם, ובכל זאת הייתה יציאתו כניסתו ולא עוד אלא שמגנב "קטן" נהיה גנב גדול למד עוד טריק בדרשה. ולא עוד במאום כל מה שעבר בגהינם, ועוד מחפש מה עוד יכל לגנוב.

יש לנו ללמוד מכאן שצריך לשנות הטבעים והתאוות הרעים שבנו כאן ועכשיו שאם לא כן לא יעזרו כל מדורי גהינם ונישאר עם הדברים הרעים הללו ועוד נחשוב איזה פספוס, איך לא הספקנו לעשות עוד כמה עברות על הדרך. והדברים נוראים.

קדמי ביטוחים

ר' קדמי בקבר שמשון הגיבור ומנוח אביו

המרכז הארצי
סדר תיק ביטוח
ח"מ. פנסי'ה. משכנתא
תאונות אישיות. אובדן כושר עבודה
מחלות קשות. בריאות. סיעוד.

5 דקמ אלף ז'לט ואקפאליס פיוט

2770 * מתקשרים ומרוויחים...

לע"נ: ר' משה בר ג'ימול, מרת רחמה בת ביחה, ר'אברהם נתניהו בר אסתר רוזה וניסים בני רחמה ז"ל

לעילוי נשמת קלוד מכלוף בן חסיבה מיכל בת רינה זקלן בת ממו ז"ל

לעילוי נשמת ר' יצחק ונונו בן ממו ראובן פרץ בן שמוחה רחל בת זהבה ז"ל

לעילוי נשמת אידה בן זקן בת קמרה, שמעון ונונו בן ממו, פולת נטא דתן בת קמרה, אברהם שלום (חבר) בנן בן קמרה

לרפואה והצלחת אליס ונונו בת קמרה, יונה בת אסתר, אראלה בת לילי, אריאב בן שרה

לרפואה והצלחת אהרון רונן בן אליס יצחק ונונו ומשפחתו